

De afgewentelde steen

Ds. Th. van Stuijvenberg – Markus 16:4
(Pasen)

Zingen: Psalm 122: 1
Lezen: Markus 16
Zingen: Psalm 21: 3, 4, 5
Zingen: Psalm 30: 3
Zingen: Psalm 118: 12

Gemeente, de tekstwoorden voor deze morgen kunt u vinden in Markus 16 vers 4:

En opziende zagen zij dat de steen afgewenteld was, want hij was zeer groot.

Gemeente, het Paasfeest spreekt ons van grote dingen. Grote dingen, omdat Pasen spreekt van de opstanding van Christus, Die verheerlijkt is geworden. Hij is uit de staat van Zijn vernedering, waarin Hij de zaligheid heeft verdiend, overgegaan in de staat van Zijn verhoging. De Heere is waarlijk opgestaan! En als de Heere ons door genade een blik gunt in de staat van Zijn vernedering, als we mogen zien wat Christus in die staat gedaan heeft, dan mogen we wel eens uitroepen: *Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend.* (Hoogl.5:10) *Zulk een is mijn Liefste; ja, zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!* (Hoogl.5:16)

Misschien is er iemand die zegt: 'Ik kan nooit goed begrijpen waarom de Heere Jezus zoveel heeft moeten lijden; dat Hij heeft moeten sterven en dat Hij moest begraven worden.' Wel, dat is vanwege uw en mijn zonden. En om die zonden en die schuld weg te nemen, moest Hij vernederd worden tot in de dood, ja, tot in de dood des kruises.

Maar Pasen spreekt ons van leven! Pasen roept ons toe: *Ik leef en gij zult leven!* (Joh.14:19) Pasen spreekt ons van het licht, dat opgegaan is in de duisternis. Pasen spreekt ons van het verbreken van de banden des doods. Wat zegt u? Een mens moet toch sterven? Ja, gemeente, dat is zo, maar die banden van de eeuwige dood zijn voor de ganse Kerk verbroken. En dat *Ik leef en gij zult leven*, dat zal doorklinken tot aan de laatste dag toe.

Maar we moeten ons wel afvragen: Wat betekent dat nu voor mij? Is het nu alleen maar uit gewoonte dat we naar het huis des Heeren gaan - wat een goede gewoonte is - of heeft Pasen voor ons in beginsel betekenis gekregen? O, de Heere geve dat Pasen een rijke betekenis voor ons allen moge krijgen, opdat we onze ziel als een buit mogen uitdragen en wij die stem ook mogen horen: *Hij is hier niet, want Hij is opgestaan. (...)* *Zie de plaats waar de Heere gelegen heeft.* (Matth.28:6) Om dan in te mogen zien in het lege graf. Als Christus in het graf gebleven was, dan zou het voor u en voor mij en voor jullie, jongens en meisjes, een hopeloze zaak zijn. Maar nu Christus is opgestaan, is Hij de Eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn. U weet wel wat dat betekent: Als Hij de Eersteling is, dan zullen degenen die volgen in dezelfde weldaad delen.

Welnu, gemeente, onze tekstwoorden spreken over: De afgewentelde steen.

Die steen wijst ons op:

1. Gods trouw
2. Het volbrachte werk van Christus
3. Het vaste fundament van de Kerk

1. Gods trouw

Als Jakob in Bethel aangekomen is, heeft de Heere daar bijzonder aan hem gedacht. Jakob meende dat het einde gekomen was in zijn leven. Maar nee, de Heere heeft hem bewaard en ook verkwikt door het gezicht op de ladder, die van de hemel tot aan de aarde reikte. De zegeningen van God zijn in het hart van Jakob afgedaald en de verzuchtingen van Jakob zijn opgeklommen tot in de oren van de Heere. En als hij dan uit zijn slaap ontwaakt is, heeft hij de steen, waar hij met zijn hoofd op gelegen heeft, overeind gezet als een gedenkteken; een teken van Gods trouw. De Heere heeft trouw bewezen aan een ellendige zondaar.

Ook Samuël heeft een gedenksteen opgericht in Mizpa, toen de Israëlieten de Filistijnen verslagen hadden. Hij heeft de steen genoemd: Eben Haëzer; tot hiertoe heeft de Heere geholpen. Eveneens een teken van Gods trouw.

Maar de steen waar we het nu over gaan hebben, heeft veel meer betekenis dan de steen van Jakob en die van Samuël. Want achter déze steen heeft de Heere der heerlijkheid gelegen. En daar is Hij niet gebleven. Nee, die steen is afgewenteld en de Heere Jezus is uitgegaan om als overwinnend Vorst tevoorschijn te treden. Het was een steen, die de Heere Jezus verborgen gehouden heeft. Maar Hij is nu geopenbaard! Hij is uitgegaan, nadat Hij Zijn werk volkomen volbracht had, naar de eis van Zijn Vader. En dan is de hemel opengegaan en hebben de engelen die zware steen weggerold. Dan komt de heerlijkheid van God tevoorschijn.

Dit was geen droom, zoals bij Jakob. Nee, het was werkelijkheid toen Christus tevoorschijn trad als Overwinnaar. Want de Vader heeft Hem opgewekt: *Welke God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende*, schrijft Lukas in Handelingen 2 vers 24.

Het was ook niet mogelijk dat Hij van de dood zou gehouden worden. Dat was beloofd. Dat heeft de Heere Zijn Kerk toegezegd. Maar nee, ze hebben het niet allemaal begrepen. Als wij alles niet kunnen begrijpen is dat niet zo erg. Want die grote Leraar der gerechtigheid heeft het aan Zijn discipelen en aan de Kerk van alle eeuwen steeds geleerd. Nee, het worden geen 'kant en klare' mensen. Zij moeten steeds onderwijs hebben. De discipelen na Pasen zijn gevorderd in het onderwijs. Ze hebben meer kennis gekregen. En zo is het ook met de Kerk nu. Die heeft steeds weer onderwijs van de Heere nodig.

Nu moet u er eens op letten, gemeente, al was Jakob het niet waard dat de Heere ooit nog naar hem om zou zien, toch heeft de Heere hem niet verlaten, toen hij op de vlucht was naar Mesopotamië. Ook heeft de Heere het volk van Israël, dat het zo dikwijls verzondigd heeft, niet verlaten. Maar Hij heeft Samuël gegeven, die hen in de kracht en de mogendheden des Heeren heeft geleid. En wat denkt u, zou dan de Vader van onze

Heere Jezus Christus Zijn geliefde Zoon - want dat heeft Hij toch uitgeroepen: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb* (Matth.17:5) - zou Hij dan Zijn Kind Jezus verderving doen zien? Nee, Hij heeft Hem opgewekt. *Zie de plaats waar de Heere gelegen heeft.*

Daar moeten we nu op leren zien, gemeente. 'Ja, maar', zegt u, 'wij kunnen toch niet bij het geopende graf in het land Kanaän gaan staan?' Nee, maar dat is ook heel de bedoeling niet! Als wij u zeggen: 'Zie daar nu op', dan wordt daarmee bedoeld dat ons oog wordt geopend en ons geloof gericht wordt op dat geopende graf en we mogen leren: *Hij is hier niet, want Hij is opgestaan.*

Waarom moeten we daar op zien? Wel, het is noodzakelijk voor ons hart en leven. Want daar is de schuld achtergebleven. Daar is de ganse schuld van de Kerk van alle eeuwen achtergebleven. Daarom zal die Kerk ook niet omkomen, al denkt ze dat wel menigmaal en al zijn er vaak duizend zorgen en duizend doden, die het angstvallig hart zo kunnen kwellen. Maar ze komen niet om!

De afgewentelde steen is het bewijs van Gods trouw. En het is ook een heenwijzing naar de Steen der hulp, dat de Heere Zijn Kerk altijd terzijde staat. Die steen spreekt niet van verliezen, van ondergaan, maar van overwinning, van zegepraal. Veel heerlijker dan die steen die Samuël opgericht heeft bij Mizpa; die sprak ook wel van overwinning. Maar wat is op Pasen gebeurd? Daar heeft de Heere de overwinning behaald over al Zijn vijanden en over de vijanden van Zijn volk. Over de duivel, die de aanvoerder is, over de wereld en over de zonde.

Daar op de Paasdag is de overwinning behaald. Goede Vrijdag ligt achter. De vijanden hebben gemeend dat het met Christus uit was. Maar de Vader heeft Hem opgewekt, door Zijn goddelijke kracht. De boosheid en de list van al de vijanden is tot schande geworden. Want de touwen waarmee ze Jezus gebonden hebben, zijn verscheurd. De nagels waarmee ze Hem aan het hout genageld hebben, zijn uitgerukt. En het zegel - want de steen was immers verzegeld - is verbroken.

Moet dan de gemeente Gods, de Kerk des Heeren in het strijdperk van dit leven niet aanheffen:

Gods rechterhand is hoog verheven!
Des HEEREN sterke rechterhand
Doet door haar daân de wereld beven,
Houdt door haar kracht Gods volk in stand.

We hebben zojuist gezegd: Die steen wijst ons op de trouw van God, dat Hij hun hulp en hun sterkte wil zijn. Het scheen op Golgotha dat de Vader niet meer gedacht aan Zijn Zoon Jezus Christus, want daar moest Jezus uitroepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* (Matth.27:46) Het scheen alsof de Vader Hem, de Zoon des welbehagens, ook verlaten had in de hof van Gethsémané. Maar nee, gemeente, Hij heeft Zijn Zoon, die Man van smarten, Die het hoofd tot stervens toe heeft gebogen, met eer en heerlijkheid gekroond.

Ziet u wel dat het paasevangelie ons wijst op overwinning, op glorie? Al lijkt het dan, wanneer de Heere Jezus daar op Golgotha aan het kruis hangt en wanneer Hij daar ligt in het graf van Jozef van Arimathea, dat de Heere Zijn Kerk vergeten heeft. Het lijkt alsof

God de Vader hen die de verlossing en de vertroosting van Israël verwachten, vergeten heeft. Maar nee, Hij heeft hen niet vergeten, Hij heeft hun droefheid in blijdschap veranderd. Hoort maar wat de dichter zegt - en dat wordt ook praktijk in het leven van Gods kinderen als ze Goede Vrijdag en als ze Pasen hebben mogen beleven:

Menigwerf heeft Hij uw druk
Doen verand'ren in geluk;
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven.
Ik zal God, mijn God, nog loven.

De Heere is verschenen aan Maria Magdalena, aan Petrus, aan de discipelen en aan Thomas. Ze zijn verblijd geweest als ze de Heere zagen. Hun droefheid is in blijdschap veranderd. Zij hebben Zijn opstandingskracht ervaren.

In het gewone leven kan het soms zijn dat het ons goed doet als we iemand weer ontmoeten, die we lange tijd niet gezien hebben. Maar als de Heere Jezus Zich vertoont aan Zijn discipelkring en als Hij Zich openbaart, dan gaat er kracht van uit. Daar hebben ze verder heel hun leven deel aan mogen hebben. Het scheen wel alsof Gods beloftenissen hun vervulling zouden missen. Maar nee, als de engel uit de hemel neerdaalt en de steen van het graf afwentelt, wordt het waar wat de Heere Jezus Zelf gezegd heeft in Mattheüs 16 vers 21: *Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem en veel lijden van de ouderlingen en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden.*

Hebt u ooit al eens waargenomen in uw leven, dat de Heere niet waarmaakt wat Hij belooft? Ja, wij verdenken de Heere wel dikwijls van ontrouw, maar laten we toch eens meer op de ontrouw van onszelf zien. Hoe hebben wij ons gedragen tegenover de Heere? Zijn we niet iedere keer weer van Hem afgeweken en hebben we niet telkens onze eigen weg gekozen? En als de Heere ons nu opgezocht heeft en ons met koorden van liefde heeft getrokken, moeten we dan ook niet zeggen dat er dikwijls een afzwerfen en een omdolen in ons leven te zien is en dat we in ongeloof en met verdachtmaking van de Heere, Hem van ontrouw betichten?

Gemeente, die steen die afgewenteld is, wijst ons op de trouw en onveranderlijkheid van God. Maar, en dat is onze tweede gedachte, die steen wijst ons ook op:

2. Het volbrachte werk van Christus

In Mattheüs 27 vers 66 staat: *En zij heengaande, verzekerden het graf met de wacht, de steen verzegeld hebbende.* Hoort u dat? Het graf is verzegeld. En denkt u eens in: als daar nu voorgoed een punt achter stond, wat dan? Dan zou de Heere Jezus geweest zijn als een ster die wel eens aan het firmament gezien wordt, die enige tijd in zijn schoonheid schittert en glanst, maar later weer verdwijnt. Dan zou de Heere Jezus in de storm op Goede Vrijdag ten onder zijn gegaan. Dan zou Zijn herhaalde verklaring dat Hij uit de doden zou opstaan, een grote vergissing blijken te zijn. Dan zouden we Hem wel kunnen prijzen als een navolgenswaardig iemand, maar dan zou de verlossing van de zonden en de ongerechtigheid er niet geweest zijn. Dan zou Hij Zelf gevallen zijn als een slachtoffer

voor de zonde, gevallen als een prooi van de dood. Maar nee: *Het is volbracht!* (Joh.19:30)

Misschien zegt u - als u enigermate uw hart hebt leren kennen, en wat kan er toch allemaal opbruisen in dat hart, ook als we in de kerk zitten op Pasen - dan kan er in het hart opkomen: 'Wie waarborgt me dat het kruiswoord *Het is volbracht* wel waarachtig is? De Goede Herder stelde Zijn leven voor de schapen, maar wie garandeert ons dat Hij in die strijd niet onderging? Het Lam van God droeg de zonde van de wereld weg, maar waar is de waarborg? Zullen die zonden van ons in de dag van het oordeel tóch niet tegen ons getuigen?'

O, gemeente, indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, dan zijn we de ellendigste van alle mensen! De hogepriester onder het Oude Testament bracht het offer én voor zichzelf én voor het volk van Israël. Maar waarborgt dat het offer dat Christus gebracht heeft, door de Vader is aangenomen? U ziet, er kan zoveel in het hart opkomen, ook in het hart van Gods Kerk, dat ze wel eens uitroepen:

Twist met mijn twisters, Hemelheer',
Ga mijn bestrijd'ren toch te keer;
Wil spies, rondas en schild gebruiken,
Om hun gevreesd geweld te fnuiken.

Maar, gemeente, de opstanding is de waarborg! *Christus is opgewekt en is de Eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn.* (1 Kor.15:20) Als Hij door de Vader opgewekt is en door eigen kracht opgestaan is, is dat de waarborg. Als de Vader van onze Heere Jezus Christus Zijn Zoon uit het graf opwekt, dan is dat het 'amen' van God de Vader op de arbeid van de Middelaar Christus Jezus. Die afgewentelde steen is de sluitsteen van het werk van Immanuël, gedurende de tijd dat Hij hier op aarde geweest is, gedurende die drie jaren van Zijn ambtelijke bediening.

Eens kwam Mozes, de man Gods, door de Heere afgezonderd om Zijn volk Israël uit Egypte te leiden, met een blinkend gezicht van de berg af, want hij was in de tegenwoordigheid van de Heere geweest. Wat dacht u, zou dat tegenwoordig ook nog wel eens kunnen gebeuren, dat we in de tegenwoordigheid van de Heere mogen komen? Als Hij ons onderwijst uit Zijn Woord en als de liefde van God in Christus Jezus onze ziel vervult, zou het dan misschien ook zo kunnen zijn als bij Mozes?

Er lag een glans op zijn gezicht toen hij de berg afkwam, vanwege de Godsontmoeting. Mozes had vertoefd in de wolk en in de bliksemen. Hij heeft een boodschap meegebracht van de Heere, deze boodschap: *Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.* (Ex.20:2) Wat hield dat in? Dit: Mozes mocht aan het volk Israël deze boodschap van de verbondssluiting overbrengen: 'Ik wil uw God zijn en u mag Mijn volk zijn!' Vindt u dat geen rijke inhoud?

En elk jaar op Grote Verzoendag, als de hogepriester binnentrad in het binnenste heiligdom en daarna vanuit dat heilige der heiligen weer tevoorschijn kwam, en als de schare in de voorhof op hem wachtte, wat deed hij dan? Dan hief hij zegenend zijn handen op en sprak: *De HEERE zegene u en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede!* (Num.6:24-26) Dat wilde zeggen: 'O, volk van Israël, ik heb dat bloed op het

verzoendeksel geplengd, maar straks zal Christus komen om Zijn bloed te storten op Golgotha's heuvel!

Dat bloed predikt dat er vergeving altijd bij Hem geweest is. Die meerdere Hogepriester Christus Jezus is door Zijn eigen bloed eenmaal ingegaan in het binnenste heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. O, als we Hem zien in de glorie van Zijn verrijzenis, als Hij dan tevoorschijn is getreden uit de duisternis van het graf en uit de stormen van Gods toorn en van Gods gramschap, dan predikt dat: 'Ik zal niet meer op u toornen en Ik zal niet meer op u schelden.' *Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer.* (Jes.54:10)

Dan wordt het waar wat de Heere aan Hizkia gedaan heeft en wat Hizkia ook zeggen mag: Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. (Jes.38:17) Dat wil zeggen: 'Ik gedenk in eeuwigheid niet meer aan uw zonden. Ik heb ze weggedaan.' Evenals de zon de mist en de nevels doet verdwijnen, zo is het met de zonden van Zijn volk als Christus tevoorschijn treedt en als Hij tot hen spreekt: 'Ik ben uw Heil alleen.' De mond van die opgestane Christus spreekt van vrede, voor verslagenen van hart en voor verbrokenen van geest.

En tot degenen die naar de kerk gekomen zijn en gezegd hebben: 'Het zal voor mij wel niet kunnen, het is al zo dikwijls Pasen geweest waarbij het allemaal zo aan mij is voorbijgegaan', dan mag ik u nu toeroepen dat er vrede ligt in Christus Jezus! *Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.* (Joh.14:27) 'Want Ik heb alles volbracht! En Mijn Vader heeft er genoeg in gevonden en nu geef Ik Mijn volk de zegen.'

En uit de zegenende handen van die gezegende Christus vloeit een vrede voort, die alle verstand te boven gaat en die zal alle harten en zinnen bewaren in Christus Jezus. Want Zijn handen zijn gevuld met de weldadigheden Davids voor een ontdekte ziel. O, gelukkig, als we leeg naar de kerk gekomen zijn, als we niet als een bekeerd mens hier binnen zijn gekomen, maar dat wij als een arme zondaar met lege handen uitzien naar de zegeningen uit dat verbond, dat van geen wankelen of bezwijken weet, maar dat blijft tot in der eeuwigheid.

Zie, de afgewentelde steen is het sluitstuk van het borgwerk van Christus, van de arbeid die deze Goël en Losser voor Zijn Kerk heeft gedaan en dat geheel vrijwillig: *Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands.* (Ps.40:8-9) Ziet u nu wat een rijkdom, als we stilstaan bij de afgewentelde steen, die ons spreekt van Gods trouw, ook van het volbrachte middelaarswerk van Christus.

Als het geen Pasen geworden was, dan zou ik het u vandaag niet kunnen toeroepen: 'Er is vergeving altijd bij Hem geweest!' Maar nu wel! Er is vergeving in Hem, in Zijn gerechtigheid, die redt van de dood. Kom, laat ons dan eerbiedig voor de Heere neerbuigen en laat ons knielen voor de Heere, Die ons gemaakt heeft en instemmen met de dichter van Psalm 30 vers 3:

Psalmzingt, Gods gunstgenoten, geeft,
Geeft lof de HEER', Die eeuwig leeft;

Zijn vlekkeloze heiligheid
Zij ter gedachtenis verbreid;
Een ogenblik moog' ons doen beven;
Zijn gunst verduurt een eeuwig leven.

De afgewentelde steen wijst ons tenslotte op:

3. Het vaste fundament van de Kerk

Gemeente, de apostel Paulus is heel zijn leven met grote ijver bezig geweest om zijn hoorders te wijzen op een belangrijke zaak, die we kunnen lezen in 1 Korinthe 2 vers 2: *Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.* Dat is het fundament van de Kerk. En daar hebben ook al de apostelen op gebouwd met hun prediking. U dacht toch niet dat er een ander fundament is?

Op dat fundament is de Kerk des Heeren van het begin af gebouwd. En op dat fundament zal de Heere Zijn Kerk blijven bouwen. De Heere houdt Zijn Kerk in stand en Hij gaat ook verder met bouwen, met optrekken, opdat Zijn huis gereed komt. En dan gaat het er maar om of wij ook een steentje in dat gebouw mogen zijn, al is het maar een heel klein steentje. Het hoeft geen siersteen te zijn, als we maar bij dat gebouw mogen behoren.

Er is geen ander middelpunt in de belijdenis en in de bediening van het Woord en van de sacramenten en van alle arbeid die er in Gods Koninkrijk verricht wordt. Er is maar één grondslag, één fundament: Gestorven voor onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Daar ligt het fundament.

Laten we goed onze aandacht geven aan wat het betekent: Hij is opgestaan. Want denkt u eens in, als er in de artikelen van onze geloofsbelijdenis na het 'is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle' niet zou volgen: 'Ten derden dage wederom opgestaan van de doden', wat dan? Dan zou Zijn Naam wellicht mede met andere beroemde persoonlijkheden in gedachtenis gebleven zijn. Maar weet u wat er dan niet gebeurd was, als het geen Pasen was geworden? Dan zou er geen Kerk geformeerd zijn. Dan zou de Kerk niet gebouwd zijn op het Fundament Christus Jezus. Dan zou er geen mens gewassen, gereinigd en geheiligd zijn in het bloed van het Lam. Dan zou er niemand kunnen leven uit de opgestane Christus.

Misschien vraagt u: 'Ja, maar weten allen die door de Heilige Geest zijn wedergeboren tot een levende hoop, dat ze uit de opgestane Christus leven?' Nee, gemeente, er zijn trappen in het geestelijke leven. Maar ze worden wel allemaal uit de opgestane Christus bediend. Hij is opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Hoe zou de zondaar ooit uit zijn doodsslaap opgewekt worden als Christus niet opgewekt was? Onze Heidelbergse Catechismus heeft dat in zulke kernachtige bewoordingen weergegeven: 'Dat wij door Zijn kracht worden opgewekt tot een nieuw leven.'

Wat is het groot als de Heilige Geest ons in ons leven niet alleen een blik leert slaan op Christus in de hof van Gethsémané en op de kruisheuvel Golgotha - zoals die hoofdman, die uitriep: *Waarlijk, Deze was Gods Zoon!* (Matth.27:54) - maar als we ook bij dat geopende graf mogen staan en die doeken daar zien liggen en dat dan alle schuld daar

achtergebleven is. Om dan te mogen beleven voor eigen hart en leven: Daar is ook mijn schuld achtergebleven en Christus is als Triomfator tevoorschijn getreden.

Zie, daarom is Pasen van zo grote betekenis. Hij is opgestaan! En volk des Heeren, door die opstandingskracht bent u opgewekt tot een nieuw leven. We bidden u toe dat dit maar veel werkzaamheden moge geven, dat u er altijd maar weer naar zult vragen, om uit die opgestane Christus bediend te mogen worden. Want dan worden wij, u en ik, niets voor God en dan wordt Hij alles! Dan krijgt de Koning in Zijn schoonheid zo'n glans. Dan gaat Hij pralen. Dan wordt Hij het Eén en het Al! Dan is er geen plaats meer over voor onszelf, maar dan krijgt Koning Jezus de eer en de lof en de dankzegging. Dan wordt hier in het strijdperk van het leven al iets waargenomen van de paradijsweelde die ze straks zullen genieten als ze de Zoon des Vaders, Die dood geweest is en Die leeft tot in alle eeuwigheid, in Zijn volmaakte glans en heerlijkheid zullen zien.

Het oog is daar zo dikwijls voor gesloten. En Hij is toch zo rijk! Als ik Hem heb, dan heb ik alles! Maar als ik Hem mis, dan mis ik alles! Dan hebben we niets, gemeente, jongens en meisjes, helemaal niets! Daarom: die opgestane Christus moet ons geel en ons eeuwig goed worden. Jezus moet ons alles worden in ons leven.

Die oude, zondige mens - we praten er nogal eens gemakkelijk over - wat steekt die toch dikwijls de kop op in ons leven. Maar dat mag niet. Die oude mens kan echt niet voor de heilige God bestaan, hoor! Zeg dan niet: 'Ja, maar ik ben toch een bekeerd mens, ik weet toch wat er in mijn leven gepasseerd is, ik weet waar de Heere me opgezocht heeft, waar Hij me staande gehouden heeft en me onderwezen heeft.' Daar kunt u toch niet op rusten? We kunnen alleen rusten in de opgestane Christus, Die de dood heeft overwonnen en het leven geeft. Die oude mens moet met Christus gekruisigd worden, zoals Paulus ook zegt: *Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.* (Gal.2:20)

Zie, als we bij die steenilstaan, dan gaat de Kerk des Heeren wel eens terugzien op hun eertijds. *Gij waart eertijds duisternis.* Maar ze mogen ook zien op hetgeen ze in de Heere geworden zijn: *Maar nu zijt gij licht in de Heere.* (Ef.5:8) Want door die herscheppende genade, die uit de opgestane Levensvorst voortvloeit, formeert de Heere een nieuwe mens, van wie het geldt: *Christus leeft in mij.*

Ja, ik weet het wel, het is vallen en opstaan. U moet maar nooit denken dat u hier aan deze zijde van het graf een volmaakt mens worden zult. Nee, het zal aan uw kant gebrekvol blijven tot aan uw laatste ademtocht toe. Maar als het geloof geoefend mag worden en u mag zien op die opgestane Levensvorst, dan mag u ook wel eens zeggen: 'Hij leeft, en daarom zal ik ook leven.'

Dat beginsel van het nieuwe leven komt tot openbaring. Als een landbouwer gezaaid heeft, dan gaat hij enige tijd later kijken of het gezaaide al opkomt. Zo is het ook in het leven der genade. In het uur van de wedergeboorte worden ze wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus. Maar de uitwerking van de opstandingskracht van Christus gaat steeds maar door, tot aan de laatste ademsnik toe. In tegenstelling tot de onthoofding, die ten tijde van de Romeinse overheersing toch ook vaak voorkwam, is de kruisiging een langzaam sterven. Daar wijst ook de apostel Paulus op, als hij zegt: *Ik sterf alle dagen.* (1 Kor.15:31) Maar evenzo is het met het nieuwe

leven. Ook dat is een langzaam opwassen in de kennis en in de genade van de Heere Jezus Christus.

In het gewone leven, bij ons werk, bij onze studie, zeggen we wel eens: 'Kijk, er zit toch wel een aardige ontwikkeling in. Je kunt echt wel een bepaalde vooruitgang bespeuren. Er worden echt wel vorderingen gemaakt.' Zo is dat ook in het leven van Gods kinderen. Ja, daar worden ook vorderingen gemaakt. Maar we moeten er wel bij zeggen dat er zo dikwijls tijden van stilstand zijn, zoveel tijden ook van verachtering in het geestelijk leven.

En ik denk dat er nooit een tijd is geweest zoals tegenwoordig, waarin we elkaar moeten opscherpen om toch bevreesd te zijn voor verachtering in de genade en voor stilstand in het geestelijk leven. Want de vorst der duisternis heeft heel wat uitgevonden om een jong mens of iemand in de kracht van het leven van het Woord van God af te trekken en om zijn gedachten steeds maar te vullen met de dingen van het tijdelijke leven. Er gebeurt zo ontzettend veel dat hem of haar in beslag neemt. Maar dat doet hij ook bij Gods kinderen. De vorst der duisternis is in onze tijd zo buitengewoon druk om Gods kinderen van de nabijheid van de Heere en van Zijn gunst af te houden. Vandaar die stilstand en die verachtering in het genadeleven. Dikwijls is het zo treurig gesteld in het leven van Gods Kerk.

Misschien is er wel iemand die zichzelf afvraagt: 'Is dat goede werk wel in mij begonnen?' Ja, zó ver kan het afzakken, zo aardsgezind kunnen we worden. En we kunnen zo door allerlei dingen bezet worden, die ons als het ware overheersen. Toch mag er gesproken worden van een eertijds en van een nu. Want wat een verandering heeft er niet plaats als de Heere de zondaar ontdekt, wanneer hij of zij als een arme smekeling aan Zijn voeten komt? En wat een verandering heeft er niet plaats als de weg der verlossing in Christus Jezus wordt geopenbaard, als Hij Zichzelf bekendmaakt? Als ons oog ontsloten wordt voor die vernederde Christus, al is Hij dan bebloed, al draagt Hij dan de doornenkroon, al is Zijn rug dan doorploegd, dan mogen we wel eens zeggen: *Door Zijn striemen is ons genezing geworden.* (Jes.53:5)

Waar vloeit dat allemaal uit voort? Wel, dat vloeit voort uit de opstanding van Christus, uit Hem Die verreezen is uit het graf en Die leeft. Daarom, gemeente, dat ons oog dan maar geopend worde voor dat lege graf. Die steen is afgewenteld, hoor! Dat wijst ons op het keerpunt, dat een kind des doods tot het leven gebracht is. Menig keer kunnen ze het bij zichzelf niet bespeuren en durven ze het zich ook niet toe te eigenen. Nee, de Kerk des Heeren die aan zichzelf ontdekt is, komt er steeds meer achter dat het toch zo'n gegeven goed is en dat ze zonder Hem niets kunnen doen, niets! Dat zegt de Heere ook Zelf: *Zonder Mij kunt gij niets doen.* (Joh.15:5) Maar als Hij eens komt, onverwacht en ongedacht, als springende op de bergen en als huppelende op de heuvelen, dan geeft Hij ook die toe-eigening. O, wat een rijkdom!

U zegt misschien: 'Ja, maar het is zo genoten en zo weer toegesloten!' Ja, dat kan zijn, maar er blijft toch wel wat van liggen, hoor. Als de Heere Zijn voetstappen onder ons gezet heeft en iets van Zijn heerlijkheid getoond heeft, dan blijft er wel wat van achter! Dan mogen we ons in de Heere verblijden en zeggen: *Die God is ons een God van volkomen zaligheid.* (Ps.68:21)

Wat krijgt die opgestane Levensvorst dan betekenis voor ons! Wat worden we dan arm in onszelf, klein en gering voor God. Dan gaat de Heere ons door Zijn Geest leren dat we uit Hem bediend moeten worden. En daar moeten we elke dag maar om bidden: 'Zend Uw licht en Uw waarheid, dat die ons geleiden en ons brengen tot de berg Uwer heiligheid!'

Maar de Geest gaat ook leren dat Gods kinderen niet voor eigen rekening liggen. Het is toch een voorrecht als een vader of moeder tegen hun kleine kinderen zeggen: 'Je bent mijn kind, hoor!' Dat doet de Heere ook, als Hij door Zijn gunst en genade Zijn kind als het ware bij de hand vat en zegt: 'Je bent Mijn kind, Ik zal je leiden door Mijn raad en daarna zal Ik je in heerlijkheid opnemen. Want Ik ben voor je opgestaan.' Ze zijn op reis naar het Immanuëlsland, naar het land hierboven, naar de stad met zijn gouden straten en paar'len poorten.

Hoe kunnen ze het toch volhouden en hoe kunnen ze toch staande blijven? Dat kan alleen maar door Zijn grote barmhartigheid, waarmee Hij ons heeft liefgehad en waarmee Hij ons verzorgt van stap tot stap. Hier zingen ze wel eens van Gods goedertierenheên.

Gemeente, mag ik u eens vragen: werd er vroeger niet veel meer gezongen dan tegenwoordig? Psalmen van Gods goedertierenheên? Laten we dat toch weer meer gaan doen, want de Heere is het toch zo waard dat Hij geprezen wordt! Alleen... hier komt aan dat zingen weer een einde. Maar straks, dan zullen ze eeuwig zingen, zingen van de wegen des Heeren. Want de afgewentelde steen is immers ook het bewijs dat ze straks zullen komen in het huis met zijn vele woningen, waarde Heere Jezus Zelf van gesproken heeft in Johannes 14, toen Zijn discipelen zo bedroefd waren over Zijn heengaan en toen ze het niet meer bekijken konden. Dan zegt de Heere Jezus: *In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden.* (Joh.14:2)

Zie, dat is nu voortgevloeid uit de opgestane Christus. Door die afgewentelde steen verzekert de Levensvorst: *Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven.* (Joh.11:25) Daarom heeft Johannes, de apostel der liefde, in het boek Openbaring, voor de Kerk van alle eeuwen nagelaten: Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen. (Openb.14:13) En Paulus heeft het uitgeroepen: *Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.* (1 Kor.15:57)

Laten we dat nu maar eens mee naar huis nemen. Het paasevangelie heeft al zo lang geklonken in ons midden. Daarom moeten we ons de vraag stellen: Wat heeft het mij gedaan? Heeft het een verandering, een vernieuwing in mijn leven gebracht? Of ben ik er dezelfde onder gebleven? Ach, dat het toch niet tegen ons getuigen zou in de dag der dagen, maar dat het ons nu verootmoedige voor de levende God. En dat het Sion Gods getroost en gesterkt moge worden. Of dat het eens wakker geschud moge worden, ziende op hetgeen Hij gedaan heeft.

O, wat verachten en versmaden we toch vaak die Levensvorst, als we teren op geschonken weldaden. De Heere moge ons alles ontnemen waar we onze grond van maken voor de eeuwigheid en Hij moge ons bouwen op Hem, die Rotssteen, Wiens werk

volkomen is. Om met de dichter, die ook door zoveel bange wegen was heen geleid, uit te roepen: 'Dan zult Gij zijn voor mijn gemoed, mijn rots, mijn deel, mijn eeuwig goed!'

Amen.

Slotzang: Psalm 118:12

Dit is de dag, de roem der dagen,
Die Israels God geheiligd heeft;
Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
Hem roemen, Die ons blijdschap geeft.
Och HEER', geef thans Uw zegeningen;
Och HEER', geef heil op deze dag;
Och, dat men op deez' eerstelingen
Een rijke oogst van voorspoed zag!

Deze preek is eerder gepubliceerd in de prekenreeks 'Een zaaiër ging uit...' (deel 3)